

La joventut sempre torna

Els Jòvens, l'octubre passat a la final del Concurs Sons de la Fira Mediterrània de Manresa. Foto: Carles Rodríguez

Vam sentir **Els Jòvens** per primera vegada a la final del X Concurs Sons de la Mediterrània, l'octubre passat a la Fira Mediterrània de Manresa, en un dels seus primers concerts (si no el primer). Divendres els vam veure al Centre Cívic Albareda del Poble-sec, dins un festival valent com és el BarnaSants, en un concert de tarda amb formació més reduïda però remullat al final amb licor d'herbes de Bocairent. I avui, 17 d'abril, ix el seu primer disc: *Els Jòvens* (Niño de la Hipoteca Records, 2018). Alegria incontrolada entre els amants del folk de veritat i de les bones cançons.

D'entrada, he de dir que un grup capaç de presentar una cançó com «El gol i la mort (Romanç de Paco Alcácer)» no és un grup qualsevol. Perquè «El gol i la mort» té tot el que ha de tenir un romanç: un registre èpic que narra amb veu petita una història de gegants; la intuïció necessària per captar fets reals i terribles que mereixen passar a la memòria col·lectiva convertits en llegenda (en aquest cas, la tràgica coincidència del primer gol d'**Alcácer** com a jugador del primer equip del València amb la mort del seu pare al mateix camp), i la captació en imatges de les llums i ombres de la vida, el gol i la mort, confrontant unes cobles tremoloses i adolorides amb una tornada rítmica, ferma i festiva.

Els Jòvens tenen la capacitat infreqüent de fer cançons genuïnes. Artefactes autònoms que et diuen alguna cosa especial. I dir això és dir molt en una escena en què estem massa acostumats a veure estrelletes replicant-se les unes a les altres a la recerca de l'èxit immediat. Per damunt de tot, el grup de l'Alacantí té una cançó rodona com «Anís Tennis», una mena d'himne generacional, incendiari i entranyable. I després venen un bon grapat de lletres amb més molla literària i reivindicativa del que sembla a primera escolta. Els versos en què la nostàlgia i la ironia evoquen una joventut acabada d'ultrapassar s'alternen amb gotes de protesta humil. Hi ha una jota coreana, una jota de quintes que subverteix els papers del patriarcat, un fantasma de la masclerà que s'apareix als corruptes greixosos, una havanera de borratxos que canten les veritats, una cançó de bressol que explica als petits: «No has vingut a un món equivocat, has vingut a un món que resistix».

Les veus de **René Macone** (greu i vellutada, com d'antic cantant melòdic-romàntic) i de **Pep Mirambell** (aspra i assilvestrada, com de pati d'escola i cruïlla de camins) es van alternant i es troben per damunt d'un so de rondalla ie-ié. Massa **Al Tall** per als hípsters? Massa **Magnetic Fields** per als folkis? Fa l'efecte que ells no es trenquen el cap amb aquestes cabòries i prefereixen versionar la cançó final de la primera etapa de *Bola de Drac*, com els nens grans que no renuncien a viure d'aventures... **Rubén Darío** va escriure que la joventut és un tresor diví que se'n va i no torna. Doncs **Els Jòvens** proclamen a les seves cançons de rondalla que han tornat o, més ben dit, que no se n'han anat mai.